

از این که کسی از من عکس بگیرد، بیزارم. این یک عکس العمل شایع میان آدم هاست، وقتی کسی می خواهد از آنها عکس بگیرد، حتی خود من هم همینطورم. قابل توضیح نیست، اما واقعیت دارد. مهم نیست که شخص مورد نظر چند ساله باشد یا اهل کدام کشور باشد. بیزاری در ظاهر شدن در عکس، تقریباً حسی عمومی است. با تجربه ای که من در مورد مردم بیش از چهل کشور دنیا دارم، فقط یک راه برای کمک به حل این مسئله وجود دارد. روشی که امتحانشن برایتان هزینه ای نخواهد داشت. حتی عضلات شما زحمت اخم کردن را نخواهند کشید. و آن چیزی نیست جز یک نشانه جهانی. علامتی برای نشان دادن دوستی، که در تمامی فرهنگ ها هم مشترک است. **لبخند! لبخند! لبخند شما باعث خلق عکس هایی زیبا از آدم ها می شود.** زمانی که برای دوازده هفته به مکزیکو سفر کرده بودم، دو کلمه را مدام با خودم تکرار می کردم: "نزدیک تر شو!" به خودم قول دادم بیشتر وقتم را صرف عکاسی از آدم ها بکنم.

با دو لنز یکی لنز 50mm/ F1.4 نرمال و دیگری یک لنز واید خوب 35mm/ F1.4 با دوربین Canon 5D EOS SLR. گاهی هم اگر لازم می شد، از لنز 100mm/ F2.8 استفاده می کردم. لنزهای Wide و Normal باعث می شدند تا به موضوع عکاسی ام نزدیک تر شوم. ببینیم چه شد.

زبان و رفتار

در آخرین سفرم به مکزیکو زبان اسپانیایی ام با معلم خصوصی پیشرفت کرد. دو معلم خصوصی زبان اسپانیایی؛ هر کدام روزی یک ساعت با من اسپانیایی کار می کردند. پس از گذشت سه روز از شروع کلاس ها، احساس می کردم سمت چپ مغزم احتیاج به استراحت دارد. این شد که یکی از معلم هایم را برای صرف ناهار به یک رستوران دعوت کردم. عبارات رایج برای سفارش غذا را هم از او یاد گرفتم. بعدها، معلم دیگرم، لولو، برای گشت و گذار، مرا به شهر خودش برد. بهترین راه برای یادگیری زبان، این است که از خطا در محاوره نترسید و تا جایی که می توانید بخندید. بهترین راه شروع یادگیری زبان، یادگرفتن چند اصطلاح رایج آن زبان است. آرام باشید و دقیق گوش کنید. به لب مردم نگاه کنید.

ساده ترین دلیل شما برای عکاسی می تواند ایجاد ارتباطی بین المللی باشد. بعد از این که همه مردم با اینکه در عکس شما باشند مخالفت کردند، همچنان ادامه بدهید، هر چند که همیشه باید به خواسته های دیگران احترام گذاشت. حداقل باید دیدشان، به حساب آوردشان. وقتی که بیش از شش بلیون انسان روی این کره ی خاکی زندگی می کنند، آماده باشید تا گاهی بعضی از آن ها با شما مخالفت کنند. از طرف دیگر، اگر آن ها جواب مثبت دادند، شروع به عکاسی کنید. می توانید با همان لنز 80-200 mm کار کنید. اما اگر نظر من را می خواهید، کمی نزدیک تر شوید و شناختن آن آدم ها را تجربه کنید. فقط در این حالت ممکن است بتوانید یک عکس خاص بگیرید.

لحظات مشترک

یکی از بهترین هدیه های یک عکاس در سالهای طلائی دیجیتالی، این است که می تواند لحظه ای بعد از گرفتن عکس، عکس را به سوژه نشان بدهد. این حرکت به ظاهر کوچک می تواند آغاز برقراری یک ارتباط باشد. همچنین از به عذاب انداختن شما به خاطر حس بد گرفتار کردن سوژه های عکاسی تان، جلوگیری کند. برقراری ارتباط، همیشه یک کلید است؛ پس از دوربین به عنوان ابزار برقراری ارتباط استفاده کنید. منتظر یک تجربه ی فوق العاده نباشید. از آغاز عکاسی با موضوع عکس درگیر شوید. سوژه ی عکس شما، بخش مهمی از عکس زیبایی است که می گیرید. این حرکت کوچک همچنین باعث برقراری اعتماد بین شما و سوژه تان می گردد. به جلو و عقب حرکت کنید و در حین عکاسی، نتیجه را به او نیز نشان بدهید. در این صورت همه چیز را می توانید به سمت عکس دلخواهتان پیش ببرید. می توانم به شما قول بدهم که عکس های خوبی خواهید گرفت. اگر صحبت کردن برایتان امکان پذیر نیست، تا جایی که می توانید لبخند بزنید و از حرکات دستتان برای برقراری ارتباط استفاده کنید. اگر در محیطی هستید که حدس می زنید بین هفت تا ده روز آن جا خواهید ماند، می توانید باز هم بیشتر بروید. اخیراً در یک Trade Show در اتاوا به پرینتر رنگی جدیدی برخوردم، یکی از بهترین مدل های پرینتر، و دست آخر یک Canon Selphy CP2FO خریدم. یکی از ویژگی های این پرینتر این است که عکس های 6x4 زیبایی را در چهل و پنج ثانیه چاپ می کند و پرینت را کاملاً خشک و آماده تحویل می دهد. همچنین شما می توانید از کاغذ های مختلف استفاده کنید. اما من از کاغذ های گلاسه با طرح آماده ی کارت پستال استفاده می کنم. عکس ها را همچنین می توان مستقیم از کارت های حافظه مختلف و یا خود دوربین چاپ کرد. به عنوان یک عکاس، بزرگترین علاقه ام این است که در زمانی کوتاه، پرینتی از عکس کسی که از او عکاسی کرده ام را به او هدیه بدهم. همان موقع! مخصوصاً وقتی این کار را غافل گیر کننده انجام می دهم.